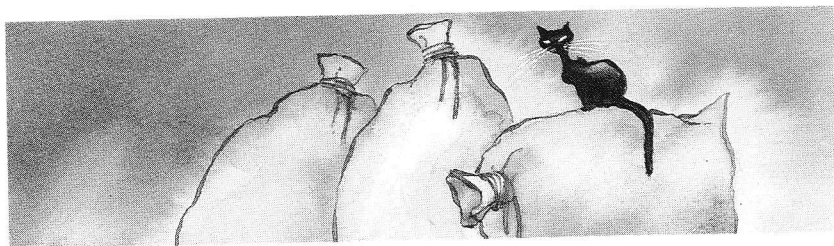

Rehepapp ja vanapagan

Ükskord oli mõisahärral rehepapp, kes igat pidi usin ja osav mees oli. Ühel sügisel oli aga rehepabil õnnetus õnnetuse peale: ikka oli vilja puudu, kui ta aidamehega arvet tegi. Vae- ne mees pidi puuduva vilja iga kord omast taskust maksma, ja viimaks ei olnud härra ka temaga enam rahul, vaid laskis rehepappi karistadagi.

Oli nüüd rehepabil jälle mõisas niisugune raske päev olnud. Õhtul istus ta reheahju ees pingil ja mõtles oma äpar- duste üle järele. Viimaks leidis ta ometi, et ta ise süüdlane ei olnud, ja hakkas siis suure häälega kurja vanduma ja põhjama.

«Mis sul viga, sõber? Miks sa niimoodi kurja vannud ja mind kutsud?» küsis keegi rehepapi selja tagant. Küsija ei olnud keegi muu kui vanapagan ise.

«Mis mul viga? Viga on suur! Iga kord vilja puudu, kui aidamehega õiendus,» vastas rehepapp.

«Oh ei ole viga!» vastas vanapagan. «Säh, siin on kott, pane ta teri täis ja sea rehealuse nurka püsti. Mitu korda sa pahema jala kannaga kotti puudutad, niipalju kotti vilja jääb sul mõõtmise juures üle. Ja selle vilja võid sa ära müüa.»

Ütles ja kadus kui tina tuhka.

Rehepapp ei põlanud ka vanapagana nõu, vaid tegi kohe esimese mõõtmise juures proovi. Ja ennäe – kolm kotti vilja üle!

Nüüd oli mees alles rõõmus. Ta müüs iga kord ülejäägi ära, sai palju raha ja härra oli temaga ülirahul.

Aga rehepapp ei saanud vanapaganast enam lahti. Iga õhtu istus ja tembutas ta kuni kukelauluni rehes ja rehepapp ei saanud silmagi kinni. Pani rehepapp kartuleid või naereid ahjusuule küpsema, siis koristas vanapagan kõik ära; tõi rehepapp kodust liha või muud sööki kaasa, varastas vanapagan sellegi.

Kord rääkis rehepapp oma häda kõrtsis seltsimeestele ja kurtis oma rahunut elu.

Kõrtsi nurgas istus karutantsitaja, kes ka asjalugu kuulis.

«Mina tean abi,» ütles karutantsitaja. «Võta minu Pärt rehte kaasa ja peida ta nurka ära. Otsi siis vanatühjaga tüli ja kutsu viimaks karu appi!»

Jutt oli rehepappile meelepärast ja karutantsitaja pidi veel selsamal õhtul karu rehte talutama.

Ei kestnudki kuigi kaua, juba vanapagan jälle seal.

Rehepapp küpsetas naereid.

Vanapagan võttis naerid ahjust ja irvitas:

«Mis küps, saab mulle, mis toores, saab sulle!»

Seejuures sõi ta küpsed naerid ära ja viskas toored välja.

Rehepapp keelas küll, aga vanapagan ei pannud sest tähelegi. Viimaks läks rehepapp välja, võttis toored naerid ja hakkas nendega vanapaganat loopima.

Vanapagan ütles:

«Ära tee, ma peksan!»

Rehepapp ei teinud kuulmagi, vaid virutas aga vanale ikka ja jälle naeriga vastu pead, niipea kui see mõne jälle ahjusuult õue viskas.

Viimaks sai vanapagana süda täis. Ta kargas rehepapi kallale.

«Pärt, appi!» karjus rehepapp.

Otsekohe oli Pärt vanapagana kallal ja kiskus ning kriimustas vanapaganat mehemoodi.

Küll kisas vanatühi:

«Tee mis sa teed ja kakle mis sa kakled, aga ära suud-silmi lõhki kisu!»

Karu ei hoolinud sest midagi, vaid väntsutas tühja veel hullemini.

Viimaks ometi sai vanatühi kimbutaja käest lahti ja kadus maa alla kui välk.

Rehepapp tänas karutantsitajat hea nõu eest ja maksis talle mitu kotti vilja palgaks.

Aga vanapagan ei usaldanud sest ajast saadik enam rehepappi tülitama tulla.

Mõne aja pärast hulkus vanatühi jälle mõisa lähedal ja küsis möödaminnes karjalaste käest:

«Kas teie teate või nägite, on mõisa rehepabil see must kass veel alles?»

Karjased teadsid, et rehepabil tõepoolest kass oli, karuloost aga ei teadnud nad midagi. Nad vastasid vanapaganale:

«Alles jah! Oli teisel hiljuti veel kolm poega.»

«Kui sel nüüd pojad ka veel on, ei ma siis küll enam kunagi sinnapoole tohi minna! Oh kahju! Jätsin oma rahakoti reheahju peale! Kust ma selle nüüd enam kätte saan!» kahetse vanatühi.

Karjalapsed aga rääkisid seda rehepabile.

Rehepapp vaatas järele – ja leidis reheahju pealt suure kotitäie kuldraha! Nüüd oli ta veel rikkam kui mõisahärra ise.

Vanapaganaga ei olnud tal aga eluilmas enam tegemist.